

дитѣ и влѣкачитѣ о предпазнитѣ кейни греди, изтрѣгваше котвитѣ на гимииѣ и моторнициѣ и ги гонѣше къмъ дѣното на залива, дето тѣ се люлѣеха подъ гжста гора отъ мачти.

Радиотелеграфътъ отъ сутринъ до вечеръ приемаше бюлетинитѣ на черноморскитѣ станции. Навсѣкжде времето бѣ еднакво лошо.

Потѣнаха три чужди парахода. Бургасъ даде на бурята осемъ гимии, единъ катеръ и единъ влѣкачъ, а лодкитѣ никой не можа точно да изброи.

Въ пристанището потърсиха прибѣжище мнозина. То се задрѣсти отъ голѣми и малки български и чужди параходи. Въ града още на втория день се разлѣ навалица отъ англичани съ кжси лули, германци съ тъмносини фуражки, холандци съ бѣли нашивки по якитѣ и ржкавитѣ на шубкитѣ, гърци и турци, французи и италианци и какви ли не други моряци и гимиджии. Отначало тѣ бѣха желани гости на градскитѣ търговци и крѣчмари. Но на четвъртия и петия день работитѣ взеха другъ обратъ, и ония, които милѣеха за спокойствието и реда въ своя градъ, почнаха съ трепетъ да чакатъ края на бурята.

Случи се нѣкой день по обѣдъ, за радостъ на наплашенитѣ граждани, вѣтърътъ поолегне, натежнѣе пороенъ дѣждъ, спадне вълнението отъ деветъ на шестъ и всички почнатъ да поглеждатъ къмъ пристанището, дали вече е трѣгналъ първиятъ паракходъ. Но капитанитѣ дори не гледатъ морето, тѣ четатъ метеорологическия бюлетинъ, следятъ числата и буквитѣ за силата и посоката на вѣтъра и вълнението и не мърдатъ. Мине часъ-два, надигне се наново вѣтъръ двадесетъ и едно въ секунда, раз-